

Καὶ δὲν εἶτανε νὰ πῆς καὶ μικρὴ. Ἴσως ἢ μεγαλύτερη τοῦ σχολειοῦ. Ξετρελλαμένο κεφάλι ὄμως, πάντα στήν κάτω κάτω τάξη ἔμνησκε. Ὡς τόσο στήν ἀταξία πρώτη πάντα. Ἀταξία ὄχι μονάχα στὰ φροσίσματα, μὰ σὲ ὅλα της. Τὰ μαῦρα καὶ τὰ γυαλιστερά της μαλλιά, πάντα μισοξέπλεγα, πάντα μὲ χωρίστρα ποὺ κατέβαινε σὰν ποτάμι, μὰ ἀπὸ δῶ μὰ ἀπὸ κεῖ, καὶ χυνότανε μέσα στὸ λοκομμένο της μέτωπο.

Ἄν τύχαινε σὲ χέρια πιδ νοικοκυρεμένα ἀπὸ τῆς θειάς, ἴσως θὰ φανότανε πιδ συγγρισμένη, ἴσως καὶ πιδ ὁμορφη, γιατί δὲν τῆς ἔλειπαν οἱ χάρες, κι ἄς εἶταν τὰ χεῖλη της χοντρουλά, κ' ἢ ματιά της σὰν ἀγοριοῦ.

Ὅταν ἔλειπε κι ἀπὸ σπῖτι κι ἀπὸ σχολειό, δύσκολο δὲν εἶτανε νὰ τὴ βρῆς. Ἡ στ' ἀντικρινὸ βοιναράκι, καὶ παράβγαινε στὸ λιθάρι μὲ τοὺς κολλέγηδές της, ἢ στὸ περιγιάλι, πότε νὰ περοπότη γυμνοπόδαρη ἀπάνω στὰ πειχιδιάριζα κύματα, πότε νὰ τὸ ρίχνῃ καὶ στὸ κολύμπι, ἄμα τύχαινε μοναξιά.

Μὰ καὶ δέντρα σκαρφάλωνε κάποιες, τέλος καὶ στὸν πετροπόλεμο πῆγε μιά φορὰ ποὺ πιάστηκαν οἱ δυὸ ἐρωτίες.

Σὰ γύρισε τὰ δεκαπέντε, κι ἄρχισε νὰ φουρντῶνῃ τὸ λιγερὸ της κορμί, εἶπαν τῆς θειάς της οἱ γειτόνισσες πὺς καιρὸς της πιά νὰ τὴ συμμαζέψῃ, μὴν τ'ἄχῃ καὶ πάθῃ τίποτις τὸ κορίτσι, καὶ βγάλλῃ ὄνομα καὶ τὸ χωριό, ποὺ δόξα ἴνα ἄχῃ ὁ Θεός, δὲν ἔγινε τίποτις ἄπρεπο ὡς τὴν ὥρα.

Δὲν τῆς κακοῦθε τῆς Κατινιὸς αὐτό. Νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ σχολειό, καὶ νὰ κάμῃ τὰ δικὰ της.

Τὴν ἔβαζε ἡ θειά στὴ δουλειά, ποὺ δὲν τ'ἄχαρε καὶ πολλὰ γιὰ νὰ κάθονταν, αὐτὴ ὄμως ἔλεγε, — Ὅχι — κάτσε ἐδὸν στὰδράχτι, στὴ ρόκα, στὸν ἀργαλειό, ὅ,τι περιδρομος εἶναι κ' ἐγὼ πάω στὰ ξύλα, ἂν εἶτανε γιὰ ξύλα, στὸ νερό ἂν εἶτανε γιὰ νερό. Τί νὰ κάμῃ ἡ θειά, τὴν ἄφινε. Τίς ἔκανε λοιπὸν ἡ Κατινιὸς ὄλες αὐτὲς τίς δουλειές, γοργοπειτώντας πάντα καὶ τραγουδώντας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βροῖσκειται ὄξω. Ἄν ἔσπινε ἢ λαγήγα καμὰ φορὰ, ἄς τολμοῦσε ἢ θειά νὰ τῆς μιλήσῃ, ποὺ μὰ φορὰ ἢ μικρὴ τὴν ἔδειρε κίόλας. Τίς πιότερες φορὲς ὡς τόσο ἔσπινε ἢ γλωσσάισα της, ποὺ τὴν ἔτρεμε ἢ δόλια ἢ θειά.

Εἶτανε Φῶτα. Μὲ χέρια μαργωμένα, μὲ μύτες κόκκινες ἀπὸ τὸ κρύο, κατέβαινε ὁ κόσμος στὸ ποτά-

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Τ' ΑΝΤΡΟΚΟΡΙΤΣΟ

Ἀνοικονόμητο κορίτσι ἡ Κατινιὸς. Ἡσυχία δὲν ἔβρισκε τὸ Σκολεϊὸ ἄμα ἔμπαινε, στεγνὴ στεγνὴ πάντα, ἡσυχία δὲν εἶχε τὸ χωριὸ ἄμα σκόλαζε. Ὅπως ὄρφανὴ κι ἀπὸ κύρη κι ἀπὸ μάννα, εἶχε τὴν ἔννοια της κάποια θειά. Ἄς τὴν ποῦμε θειά, ἄφου κ' ἐκέεινη ἔτσι τὴν ἔλεγε. Εἶτανε δεύτερη ἢ τρίτη της ἀξιδέρφῃ.

Ψυχὴ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς ἐναντιωθῇ. Ἄν τὴν ἔπαινε κ' ἡ θειά ἢ καμὰ γειτόνισσα ἀπάνω σὲ σκανταλιά καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν παιδέψῃ, ἔνα τσιριχτό, καὶ τίς ἀποχώλαινε. Δὲν ἔσπινε τὸ τσιριχτό; Ξεχύμιζε καταπάνω τους μὲ τὰ γύγια σὰ γάτα. Δογαρισμὸ μαζὶ της δὲν ἔβρισκες.

μι, οἱ παππάδες κ' οἱ φαλτάδες ὀμπρός, γιὰ ν' ἀγιά-
σουνε τὰ νερά, νὰ ρίξουνε καὶ τὸ Σταυρό. Τὸν ἔρρι-
ξαν τὸ Σταυρὸ σὰν ἦρθε ἡ ὥρα του. Εἴτανε νὰ βου-
τήξῃ ξένος ναύτης αὐτὴ τῆ χρονιά καὶ νὰ τότε βγά-
λῃ. Στέκουνταν ἀπὸ τὸν ἀντικρινὸ τὸν ὄχτο καὶ πρό-
σμενε. "Αἶμα εἶδε τὸ Σταυρὸ κ' ἔπεφτε, πήδηξε ὁ
ναύτης μὲς στὸ ποτάμι. Πρὶ νὰ ζυγώσῃ ὁμως, ἄλλο
κορμὶ ξεχυμίζει ἀπὸ τὴν ἀποδῶνθε μεριά κατὰ τὸ μέ-
ρος ποῦπεσε ὁ Σταυρός. Καὶ πρὶ νὰ προφτάξῃ ὁ ξέ-
νος, ἔβγαυε ἡ Κατινῶ μὲ βρεμένα φουστάνια, μὲ νε-
ρὰ σταζόμενα ἀπὸ τὴς πλεξοῦδες της, καὶ στὸ χέρι
της ὁ Σταυρός. Φωνάξαν, τσιρίζανε, τί νὰ κάμου-
νε! Μόνο πὸν τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι ὁ Ἐπίτροπος
τῆς Ἐκκλησιᾶς καὶ τῆς πάτησε μὰ ραβδιά. Τὴ βά-
λανε κ' ἔτρεξε ἴσια σπῆτι της νὰλλάξῃ, πριχοῦ νὰ σκυ-
λοποντιάζῃ.

*

Πῆγε σπῆτι, ἄλλαξε, τῆς ἔψησε ἡ θειά της ἀλι-
σφακιά, ἦρθαν οἱ γειτόνισσες κατόπι νὰ τὴ δοῦνε
καὶ νὰ σταυροκοπηθοῦνε πὸν κατάντησε ὡς ἐκεῖ τὰν-
τροκόριτσο, καὶ πὰ πὸς μόνο πὸν δὲν ἔβγαλε οὐρὰ
τέτοιος δαίμονας. Αὐτὴ ὁμως, ἀλλαγμένη τώρα καὶ
ζεσταμένη, μῆτε γύρισε νὰ τὴς ἀκούσῃ, μόνε μὰ καὶ
δυνὸ καὶ ξαναβγαίνει, καὶ παίρνει τὸ δρόμο τοῦ λι-
μανιοῦ.

Πῆρε τὸ δρόμο τοῦ λιμανιοῦ, καὶ ὁμως δὲν κατέ-
βηκε στὸ λιμάνι. Εἶπε κάποιος πὸς τράβηξε κατὰ
τὴν ἀκρογιαλιά, λίγο παραῶξω. Ἀλήθεια, ψέματα,
δὲν ξαναφάνηκε ἡ Κατινῶ στῆς θειάς της ἐκείνη τῆ
μέρα. Μῆτε τὴν ἄλλη μέρα δὲν ξαναφάνηκε, μῆτε
τὴν ἄλλη. Βάλανε καὶ μηνήσανε στᾶλλα χωριά, ἔγρα-
ψαν τοῦ Δεσπότη νὰ ξετάσῃ νὰ μάθῃ, μῆτε φάνηκε
μῆτ' ἀκούστηκε τ' ἀντροκόριτσο. Κ' εἶχε πὰ νὰ κἀνῃ
ἡ ἀπαρηγόρητη ἡ θειά μὲ τὴς γειτόνισσες, πὸν τὴν
ἀποτρέλαναν ἐκείνη τῆ μέρα μαλλώνοντις τηνα.

*

— Κατέβηκα ὡς τὴ Δέρο, μοῦλεγε τὴς προάλλες
ὁ Καπετάνιος ὁ Καραγιώργος, νὰ φωνιάσω σφουγγα-
γάκια. Καὶ τί θαρρεῖς; "Ο,τι ἔβγαυα ἀπὸ τὴν Ἐκ-
κλησιᾶ, Φῶτα μέρα, νὰ πάω κατὰ τὴ Σκάλα νὰ δέ-
σω ἄλλο ἓνα παλαμάρι, πὸν παραφουσοῦσε, περνῶν-
τας ἀπὸ παράμερη γειτονιά, — ποιόνα νὰ δῶ σ' ἓνα
κατόφλι; Τ' ἀντροκόριττό μας ἡ Κατινῶ, καὶ βύ-
ζανε ἓνα μωρό, θροεφτάρι μονάχο! Κοιτῶντας το μὲ
μάτια δλόγλινκα καὶ μὲ χαμόγελο πὸν δὲν τὸ γνώρι-
ζαν τὰ χεῖλη της τότες πὸν σκυλολογοῦσε μὲς στὸ χω-

ριό μας, τοῦ φώναζε σὰν τρελλή.

— Φωτάκη μου, Φωτάκη μου! Καὶ ποῦ νὰ τα-
ξειδεύῃ ὁ Κύρης σου τώρα, καὶ σὲ ποιά νερά νὰ βου-
τάῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ Σταυρὸ, ποῦ μὰ καὶ μονάχη
φορὰ δὲν τὸν πρόφταξε!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ